

Szerkesztői és kiadó iroda:

Magtár-utca, Wlasis-féle ház.

Előfizetheti a kiadóhivatalban és Metzger Emil könyvárus bizománysnál Budapesten, nemz. színház bérháza.

RÖPKÉIVÉK

AZ IRODALOM ÉS MŰVÉSZET KÖRÉBŐL.

MEGJELENIK MINDEN CSÜTÖRTÖKÖN.

Előfizetési ára

(szétküldéssel):

egész évre . . . 4 frt.

fél évre 2 frt.

negyedévre . . . 1 frt.

Egyes szám ára 10 kr.

Szerkesztik és kiadják: KOMJÁTI JENŐ és LUBY SÁNDOR.

Munkatársaink.

Abafi Lajos, (a „Figyelő“ szerk. Adrienne, Aradi József, Bakó István, Csalomjai (Pajor István), Dengi János (a „Déliab“ szerk.), Ebeczky Emil, Földváry István, Gáspár Imre, Hajgató Sándor, Horváth Danó (a „Nógrádi lapok“ szerk.), Ipolyi Sándor, Jakab Ödön, Kereszteseghy Eta, Koroda Pál, Kürthy Emil, Markbreiter Lajos, Mennyey Ferencz, (newyorki levelező), Moller Ede, dr. Luby Gyula, Majthényi Flóra, Rácz Mihály, Rádl Ödön, Reviczky Gyula, Rudnyánszky Gyula, dr. Szemák István, ifj. Szinnyey József, Thallóczy Lajos, ifj. Vay Sarolta.

Tartalom: „Fanny dalai“-ból. Rudnyánszky Gyula. — Asszekurálva volt. — Szerelmem. Hajgató Sándor. — Molière poétái (Végo). Gáspár Imre. — Horác Epistoláiból. Csalomjai. — Különbözők. — Mozaik. — Szerkesztői üzenetek.

Tárcza: Levelek a konyhából. Adrienne.

Fölkérjük mindazokat, kik a mutatószámot vették és lapunkat járattani még sem kívánják, sziveskedjenek azt visszaküldeni; a vissza nem küldést úgy vesszük, mint ígéretet az előfizetésre.

Féléves előfizetőinket azon kedvezményben részesítjük, hogy június-dec-re (tehát 7 óra) 2 frt.-jával fizethetnek elő.

Lapunk ezentúl vasárnap helyett csütörtökön fog megjelenni.

A kiadó-hivatal.

„FANNY DALAIBÓL.“ *

Írta: Rudnyánszky Gyula.

I.

Dalaimról.

Ot vallja minden szívverésem,
Óvé fájdalom, örömem;
Mégis, ha róla zengek, érzem,
Dalom homályos, színtelen:
Mint a madár felszáll a légbe,
Ott fön reménye, álma van,
S midőn az eget éri végre:
Lehull előtte ittasan.

Megértem a nyíló virágot,
És a patak bús moraját;
Mit ér, ha nekem boldogságot
Csak az ő kedves ajka ad?

* Mutatónyúl.

S a szenvedélyből énekemben
Nincs más, mint gyöngé töredék:
A rideg, felhős végtelenben
Egy-egy parányi fényes ég.

A hűrt egyszer rezegeje által
Oly hév, minőt én érzek,
A szerelem szent mámorával,
Mely a szív titkát fejti meg;
S ha ő meghallott, ő megértett,
Aztán nyugodtan meghalok:
Szebb jutalom már ugysem érhet,
Szebb hatyudalt nem mondhatok!

II.

Óvezzük . . .

Óvezzük a bűnös világot
Végtelen szeretettel át;
Hirdessük az irgalmas istent:
Azzal tegyük jót, a ki bánt.

Legyünk mindenkor igazabbak
S hivebbek, mint az emberek;
Gúny, rágalom, harag, kevélység
Hitünket ne ingassa meg.

Legyen derűs lelkünk világa,
Mint a teremtés napja volt,
Midőn a tisztaság bűbáját
Nem szennyezé be semmi folt.

Álmodjunk fényes, nagy hazáról,
Hol szentség minden eszme, dal,
Hol nincs törvény, mert nincsen önzés,
Hol még a délibáb se csal.

S ha minden álmunk szertefoszlik,
Marad egy édes vigaszunk:
Szerelmünk lángja olthatatlan:
Egymásban nem csalódhatunk.

ASSZEKURÁLVA VOLT.

HUMORESZEK.

Engedd meg nyájas olvasóm, hogy mindenekelőtt történetünk szereplőit mutassam be neked az ő árny- és fényoldalaikkal egyetemben.

Kezdem pedig Dömötör István bátyáramon, ki Kossúth-kalapjától kezdve le egész a török rokonszenvet tanusító — hegyes orrú csizmája talpáig becsületos, derék ember. Hogy szívjóságáról meggyőződhesél, csak arczára kell tekintened; — és Mogorogh városának érdemes és nem érdemes polgárai alig tehettek volna jobb választást, mint midőn István bátyát tevék brájukká; mert — hogy többet ne említsek — ha a „tanácsülés“-ben két polgártárs között élén-

kebb „eszmecsere“ fejlődik ki, mint az a „hely méltóságá“-val összeegyeztethető lenne, hogy a „lázongó kedélyek“ lecsillapodjanak, s a tüzes Demosthenesekből ismét csöndes, békés szabómesterek, cserzővargák, gombkötők stb. váljanak, nincs más „invasio“-ra szükség, csak István bátyánknak kell felállnia, hogy az illetők figyelmét gömbölyűs örökké mosolygó arczára vonja, melyre rátekintve, lehetetlen epés dikciókat tartani. Hogy egy kis hasonlattal éljek: oly hatással van körülbelül ez az örökös mosoly a lelkesült szónokok szenvedélyeinek felkorbácsolt viharára, mint a nyájas tavaszi napsugár a zordon tél jegére. (Ugy-e, mintha csak a Várady A. „Mózes“-ét olvasnátok!) — De mind e mellett korántse hidd ám, szives olvasóm, hogy a mi Dömötör bátyánk valami vajpuhaságú ember. Nem bizony! Tud ő néha oly kemény is lenni, mint — mint akár a mi kedves osztrák „testvérünk“ akkor, ha gyámoltalan, kis miniszterkéink kérének számunkra tőle olyat, mit követelni van jogunk. Oly engedékeny pedig sohasem szokott lenni, ha városának jóléte van kérdésben, mint — mint ezek a miniszterek, ha a haza jólétéről van szó. Egy szóval olyan ember ő, kit bizonyára te is megszeretnél, ha személyes ismeretségbe juthatnál.

Kánya Tamás ellenben — kit másodikkul kell bemutatnom — egészen más stíusből van. Már külseje is visszataszító. Kis, poszáta ember, beesett, redős arczczal, és oly szemekkel, mikből rögtön előtűnik a nyugtalan kapzsiság. Mesterségére nézve ács volna ő kigyelme, de merészkedési vágya folytonosan új meg új vállalatokra hajtja.

És az a két ellentétes jellem mégis megfér egymás mellett, e két ember mégis benső közel viszonyban áll egymással. De hisz ez valóságos osztrák-magyar házasság! — fogod mondani nyájas olvasóm. És körülbelül igazad is van. Dömötör bátyánk képviseli — természetesen — a magyart, Kánya meg a másikat (a ki különben is kánya-termeszettel bír). Szomszédok levén, kora gyermekésgüktől fogva egymáshoz tördtek. Dömötör Kányának már akkor nyilatkozó szenvedélyes kapzsisága s egyéb hibái elnézéséhez szokott, Kánya pedig mindenkor tudta a maga részére kizsákmányolni az embereket és viszonyokat. Mig

az első vonzalma-tehát megszokáson, s vele született jószívűségen alapul, addig ez utóbbit az önérdék, a haszonlesés vezérli. — Körülbelül igazad volt tehát az imént, édes olvasóm, midőn mondtad — ha ugyan mondtad, — hogy ez valóságos o s z t r á k - m a g y a r h á z a s s á g.

E viszony később erős kapcsolatot nyert abban, hogy a két férfi neje igazán testvéri szeretettel ölelé át egymást.

A vásár- és ünnepnapok kedélyes délutánjait rendszeren egymás társaságában szokták eltölteni. Télen a „búbos“ mellett, nyáron pedig a ház előtti „padkán“, mely mellett

„Feketén bólingat az eperfa lombja.“

Igy szokták már ezt nem csak Mogyoróghiban, hanem általában a kisvárosokban. — Itt pietykálnak a férfiak, a város, ország és világ dolgairól s itt politizálnak a nők. Ezt is így szokták nem csak Mogyoróghiban, hanem általában mindenütt. — De különösen egy tárgy az, miről leginkább szeretnek „értekezni“, mire a férfiak épugy visszatérnek mindig Andrassy gróf híres önállósága — akarom mondani: göndör hajáról, mint az asszonyok pl. a laboda- s egyéb hasznos kerti zöldségekről. E tárgy pedig gyermekeik jövője.

Van ugyanis Dömötöréknek egy fiú, Kányáéknak meg egy leányuk. Az kedvencz vágyuk tehát, e két csemetét egy karóhoz (a kép teljességeért nem lehet ágyat mondani) kössék a házasság „rózsalánczai“-val. A két asszony azon szeretet folytatását, mellyel ők ölelik át egymást, akarná látni e frigyben. Dömötör bátyám „magáról tudja“, hogy az ily „sine me, de me“ házasságok jók szoktak lenni; lám ő is ily módon jutott kedves élete párjához, s mily boldogul élnek együtt. Kánya uram itt is számítt, őt is az önérdék vezérli. Körülbelül így gondolkozik magában: Dömötör barátom tekin-

télyes, befolyásos ember, jóakarata sokat használhat annak, a ki a város regáléit, földjeit akarja haszonélvezni, stb. Igaz ugyan, hogy becsülete megvesztegethetlen, de az is igaz, hogy a mily részrehajlás nélküli ő kigyelme, ép oly rövidlátó is; szóval lehet „hasznát venni.“ Az a földolog tehát, hogy minél közelebb legyek hozzá, mire nézve ismét az a földolog, hogy Kati lányom Bandinak (így hívják a fiatal Dömötört) a néjévé legyen.

Bandi és Kati pedig minderről mit sem sejtve, ott játszadoznak a többi gyermekekkel. Az asszonyok jókedvűen nézik őket, csak néha tolul kedélyük derült egére egy felhő, midőn Bandi valahányszor csak alkalom nyílik, inkább kitüntet egy hozzá hasonlóan élénk kis leányt, Jámborék Böskeét, mint a szerinte „czammogó-dünyögő, pisze orrú Katit.

Az a felhő azonban csak futó árny; „majd egymáshoz törődnek,“ így szokták magukat nem csak vigasztalni, de megvigasztalni is. „Majd egymáshoz törődnek!“ — Bakulum! (azaz: megválnak! — a ki nem hiszi, kérdezze meg Erdődi Harrachot.)

(Vége köv.)

SZERELMEM.*

Ha majd arczodnak rózsafényét
Az esti köd borítja be,
S myrtusz helyett szép homlokodra
Redőket nyit az évek uja,
Ne hidd, hogy minden mult leve.

Reményeink, mint ősz virága,
Fürtünk haván széthullanak;
Az álmak tünde fénybogárként
Illannak el, s utánok önkényt
Lemond szív, vágy, hervadt ajak.

Más lesz a dal, üres zenéje —
Érzelmek nem költi fel.

* Mutatványul a „Dalos mező“-ből, melyet legközelebbi számunkban fogunk méltatni. Szerk.

Feléd nem hoz gyönyört az illat,
Mézed lassan ürömbe olvad,
S a kedv bucsút vesz gyöngyivel —

Mind, mind elhagy; de lángszerelmem
Oh! az hű változatlanul.
A hév, mely ifjan átölelte,
Dicsfényt varázsol agg frigyünkre,
S veled hal végimádatul.

Hajgató Sándor.

MOLIÈRE POÉTÁI.

(Vége.)

„La peste de tachute!“ kiált fel Alcest
s jellemzi a poéta-mükedvelőt —

— — — — — az irók megkívánják,
Hogy hizelegve szóljunk műveikről;
Én egyszer egynek, (kedvezek nevének)*
Elmondtam — — — — —
Hogy okos ember — — — — —
— — — — — szeszélye kis szülőtteit
Ne adja mindjárt a világ elé!

A mükedvelés versére ép oly jól illik,
mint a tudós-poétaéra ez is —

— — — — — A hideg vers
— — — — — fáraszt, hidegen hagy!

És a sonett — —

Valóba, jó helyen lesz a fiókban!
Gyarló a minták, melyeket követ!
Erőltetettek a kitételek!

E kifacsart, csinált beszéd-modor
A józan természetből mint elűt!
Üres szóhalmaz, és negélyezés!
A szenvedély, érzés nem így beszél!
Izlés, divat: de romlott, mondhatom.
Durvább apáink jobban irtanak!
Mindnél, a mit ma bámul a világ
Én többre tartom e kis régi dalt:

Következik egy Molière által kedvelt,
igazán kedves kis dal; Bâron, a nagy
színész örömet szavalta a dalt, mely fran-
ciául így hangzik:

Si le roi m'avait donné
Paris, sa grand' ville,

* Molière eredetijében nincs ennyi o betű e sorban sem, a mint a sonett két első szakjában a mükedvelés pongyolaságát jellemezte, midőn nem a rendes rimet (a b b c) használta, G. I.

TÁRCZA.

LEVELEK A KONYHÁBÓL.*

Miután úgy belejöttem az irásba, ez új lapnak is megírom legújabb komikus aventure-ömet . . . Képzeld csak szerkesztőm, én is kiköltözködtem és egy valóban magnifique lakást rendeztem be magamnak. Oly szerencsés valék, hogy egy héttel május elseje előtt behurczolóskodhattam, s így egész kényelemmel végezhettem óriási munkámat. . . Ah! Önnök arról fogalma sincs, mily rendetlenek s tisztátalanok ezek az emberek! lakásom is oly állapotban volt, hogy . . . de hagyjuk ezt, erről legjobb nem is beszélni!

Most már olyan fényes mint a tükör,

* Egy megszűnt fővárosi lap kedvelt cikkso-
rozatának folytatása. Szerk.

tiszta mint a hó és kecses mint a cukros-
sütemény! Épen javában gyönyörködöm a
napokban mikroskopi élenemben, midőn
ismeretlen csengetés hallatszik előszobám-
ban. Férjem a hivatalban volt, gyermekei-
met a muzeum-kertbe küldtem, s cselédem,
hjah! persze a cselédek . . . a kapuban, vagy
a kutnál, vagy a mángorlónái ismerkedik
az új szomszédokkal, s így nagyon termés-
zetes, hogy a baronesseből lett nagyságos
teinsasszony végezheti a szolgáló teendő-
it is!

A mint az ajtót kinyitom, egy rend-
kívül válogatott öltözékű csinos fiatal em-
bert láttam magam előtt állni, ki ekképen
szólt meg:

— „Bocsánatot kérek méltóságod
. . . engem gróf Szekcsőy bizott meg,
hogy adjam át kézcsókját, s azon kérésének
adjak kifejezést, miszerint a történt megál-
lapodás szerint, sziveskednék kegyeiben ré-

szesíteni . . . a mihez én is esedezésem-
mel járulok.

Én zavartan viszonzám e tagadhatat-
lanul ékesen előadott szavakra, hogy sem
gróf Szekcsőy nem ismerem, sem arra nem
emlékszem, hogy . . .

— Hogyan! Tehát kegyed nem gróf
Essbouquet Sylphidie? kiálta cso-
dálkozva ismeretlenem.

— Nem az vagyok, a grófné előttem
lakott itt, én csupán tegnaptól birom e la-
kást, a grófnő pedig külföldre ment.

— „Oh, e szerint hiában jöttem . . .
mert nem számíthatok azon kegyekre, melye-
ket a grófnő részemre kilátásba helyezett.“

— „Jöjjön be uram“ — mondtam az
ifju lehangoltságán megilletődve, s kapván
az alkalmon, hogy végre férjem intriguái
daczára is, becsempészhetek egy nyilván
előkelő gavallért látogatóim körébe.

Et qu'il me fallût quitter
L'amour de ma mie,
Je dirais au roi Henri:
Reprenez votre Paris,
J'aime mieux ma mie, ô gué!
J'aime mieux ma mie!

Többféle, és több eljárású fordításával szolgálhatunk; csaknem szó-hű a Baudissin-féle, német, mely így hangzik:

Hätte König Heinrich mir
Ganz Paris gegeben,
Und entsagen sollt' ich dir,
Mein Geliebtes Leben,
Sprach' ich: „Nein, Herr König, nein,
Euer Paris steckt wieder ein;
Lieber ist mein Liebchen mir,
Tausendmale lieber!

Ez könnyed, és csinos. Egészen elferdítette, és sváb nehézkességgel öntötte jambusokba Lüdemann:

Hätt' mir Paris, die grosse Stadt,
Der König auch gegeben,
Müsst ich mit ihr, an Liebchen statt,
Mein Lebentag verleben;
Ich sagt dem König Heinrich: „Nein!“
Nehmt euch Paris zurück,
Und lasst mir mein Holdliebchen fein,
Last mir mein einzig Glück!

A magyar fordító, Szász Károly, igyekezett magyar nép-dal rhytmusával felruházni. Így hangzik nála, megtoldva az egész egy kurjantással is:

Ha a király nékem adná
Egész Párizs városát,
És cserébe azt kívánná,
Hogy babámat a djám át:
Azt felelném a királynak,
Tartsa meg Párizst magának,
Érte biz én nem adom,
Hajjalom!
A galambom, angyalom!

Most még egy költőt, a ki nem fordította, de szintén megteremtette e kis dalt. Petőfi az, kinek lángelke im, találkozott a

Moliéréval. S mit alkotott, az hasonlít egy Molière eszményéhez. Minő dicséret! Az „Alkut“ értjük, egész dalköltészetünk e gyöngyét, melyet bátran használhatunk fordítás-kép, oly rokon tárgyra, és eszmemenetre nézve a francia népdallal.

„Juhász legény, szegény juhász legény,
Tele pénzzel ez a kövér erszény;
Megveszem a szegénységet tőled,
Rádásul add a szeretődöt!”

„Ha ez a pénz volna csak foglaltó,
És száz-annyi még a borraivaló,
S ide adnád a világot rádásnak:
Szeretődmet még sem adnám másnak!”

Ez volt Oront, a műkedvelő-, uracsköltő, s így tanulta meg Molièretől, mennyivel szegényebb egy szerelmes pór ficzkónál.

Sokban rokona Trissotin, a tudakosabb, már ex professo is poéta. Oront lovag szerelmes, az ő verse galanterie-czikk lenne, melyet mint husvéti tojást, vagy kedves ékszeret adna át hölgyének. Szeretne érezni, ha tudna. Trissotin, a „Les Femmes savantes“ bámultja, a mint e mű III-ik felvonása 2-ik jelenetében véle találkozunk, nem törődik ezzel. Ő ügyes formát keres, ő körülír és elménczkedik; nem érzéseket, de szavakat halmoz ügyesen.

Im, itt sonettje, az Arany László fordításával együtt:

Sonnet a la princesse Uranie, sur sa fièvre.

Szörnyűség! poézis a hideglelésben. Nos, így éneklük meg ma is a tüzet, vizet, levegőt és a földet! jobban-é, mint maga az itt következő vers?

Votre prudence est endormire,
De traiter magnifiquement,
Et deloger superbement
Votre plus cruelle ennemie.

Faites — la sortir, quoi qu'on die,
De votre riche appartement,
Où cette ingrante insolamment
Attaque votre belle vie.

Quoi! sans respecter votre rang,
Elle se rend à votre sang,
Et nuit et, jour vous fait outrage!

Si vous la conduisez aux bains,
Sans la marchander davantage,
Noyez-la de vos propres mains!

Ez a magyar, fordítva, s épen nem költve által.

Sonett etc. *

Elszűnyadt-e jó szellemed,
Hogy lakodba fogadod,
S pompásan ápolgatod
Legkegyetlenebb ellened?

Üzd el, bármit mond a világ,
Dús-gazdag hajlokodból,
A hálátlant lakodból,
Hol élted gyökerein rág!

Rangodat nem tiszteli,
Magát véredbe veszi . . .
Éjjel-nappal düheli.

Ha fürdőbe mégysz, vidd, el,
S nem alkudozván vele,
Fojsd vízbe ten-kezedd!

Alcest nincs jelen, hogy szólna az egésznek kritikai méltatásával, Vadius (tudvalevőleg a Menage hasonmása,) ki összevész a darabban Trissotinnal, csak általános phrázisokban tör ki. De mennyire kezeskedhetik a Molière éles-látásáról, bármi apró körülmény legyen is az, hogy e famosus sonetthez hasonlító poémával ma is szolgálhatunk. Meglehetősen tekintélyű költőtől csak nem rég közölték; elég lesz végszakjait adnunk, hogy a moliéri

* E sonett magyar fordítója egyszersmind nevezetes reformot is létesít, midőn trocheusokat is használ. Fölülmulja Molièret a rossz poéta jellemzésében. Amár Trissotin, véleményünk szerint, épen a forma pedanteriáját is képviseli. G. I.

Bevezettem tehát salonomba, megkínáltam szivarral, s elkezdtem vele fecsegni mindenről a mi a napi események keretébe tartozik, s bámultam azon roppant tájékozottságon, melyet elárult, bármiről is volt szó, s azon nagy ismeretségeiről minden körökben. Az arisztocratia, a pénzvilág, a művészet, a közép polgárság kiváló nőinek minden titkát tudta, s nem egy piquante adomát mondott el a chère Marittáról is! Liszt, Wieniawszky, Patti, Salvini, sőt még egyike a szeretetreméltó szoftáknak is szolgáltattak anyagot finom pointe-tal előadott remarquejaihoz.

Rendkívül kíváncsi valék nevére, de semmi fordulat sem hozott közelebb célomhoz, és minél nyájasabb s fesztelenebb voltam irányában — bár nem voltam tisztában a Sylphidie grófnő által kilátásba helyezett kegyek természetéről — vendégem annál zárkózottabb,

nyugtalanabb, s mondhatom félenkebb lett.

Végre felkelt, s mély bókolás és ismételt kézcsók után rebegve mondá:

— Ennyi kegy után remélhetem ugye hogy nagyságod szolgálataira lehetek.

— Bármikor szívesen látom önt szerény lakomban! Viszonzám bátorító mosolylyal.

— És . . . mikor . . . lesz az első . . . ebéd . . . vagy vacsora nagyságodnál, hebegé ismeretlenem nyilván a feletti zavarában, hogy nem ille-e meg nagyobb czim a nagyságnál, — s e részben igaza volt, mert született bárónő vagyok.

— Hogyan érti ezt uram? kérdém bámulva.

— Nos igenis . . . az első ebéd a melynél szervirozhatok!

— De hát kicsoda ön? kiáltám elszörnyedve . . .

— Én . . . pinczér vagyok a Grand Hôtel Hungáriában . . . s gróf Szecs-köyné ebédjeit mindég kifogástalanul rendeztem, s ennek köszönhetem, hogy gróf Essbouquet Sylphidiehez is

— Ugyan menjen Patschouli comtesse-ével — mondám indignálódva — de hát Salvini . . . Patti . . . a szofták . . .

— Igenis, mindezeket volt már szerencsém kiszolgálni, s ilyenkor sok titoknak jön az ember nyomába.

— Vigye el magát az ördög! Fördögtem az elképedt kellnerre s orra előtt becsaptam az ajtót, . . .

Tehát megint kudarcot vallott közleledési kísérletem a haute crèmehez!

Adrienne.

minta kifejezéseire, szellemére és kedélytelen szárazságára legyünk emlékeztetve.

Ime, így hangzanak:

Ha kebelünkben bú viharja támad,
Kedveseink részvéte megnyugaszt;
Ha nincs megosztva, kétszeres a bánat,
Háromszoros, ha még elfojtjuk azt!

Óh szabadítsd fel fájdalmad, szerelmed,
Mely fogva volt egy emberkoron át!
Nincs már kiért, nincs már miért siratnod.
Óh tedd le, tedd le, tövis koronád!

Ép ily hü mint a Cotin Trissotin úr epigrammja, melynek elég címét ide írunk:

„Sur un carrosse de couleur amarante, donné à une dame de ses amies.“

és már is eltorzadtunk az egésztől. Ebben is az üres szóhalmozás van gúnyolva, mely rőfös körülírást tud pazarolni apró szójátékokká; vers, melyben — Schillerként — maga a nyelv, helyesebben maga a szó dolgozik helyettünk.

Gáspár Imre.

HORATIUS EPISTOLÁIBÓL. *

Torquatushoz.

(I. könyv V.)

Hogyha nem áttalasz mint vendég régies ágyon
Venni helyet s vacsorám vékony tartalma sem ijeszt,
Szívesen elvárlak, Torquate, ma este. — Boromnak
Éve az, amelyben Taurus lón consul ujonnan,
S szürték: Minturnac s Petrinus közti talajról.
Ám ha neked jobb van, hozd el; vagy tedd le a
fégyvert;

Tűzpad s minden edény ragyog immár tiszteletedre.
Hagyd a vagyonszerzés s hirnév vágyait el most,
A Moschus ügygyel együtt; holnap Caesar születési
Ünnepe s így lesz idő és mód kialudni magunkat,
És szabad a rövid éjt hosszabbra kinyújtani beszéd
közt.

Mit használ a vagyon, ha nem élvezed? A ki utódok
Kedvéért zsugorog és maga nélkülöz egyre: kevéssel
Jobb a bolondnál. Én iszom im s telehintem az asztalt

Büszke virágokkal; rőjjon meg akárki ha tetszik.
Mit nem mível a bor! megnyitja a szíveket; a mit
Vágytál, már bírod is; harcolni hevíti a gyávt;
Gondjaidat tovaltzi; művész leszsz általa egyben,
Tölt poharak közt kész szónok mindenki; s ujongó
Kedvben tör ki az is, kin a szükség vaskeze nyomaszt.
Gondom lesz rá, (és örömet is tészem, avatlan
Sem vagyok e részben,) hogy az ágy takarója s az
abrosz

Tiszta legyen s undort ne okozzon; a tálba, pohárba
Megláthatd magadat; hogy a társak közt ne akadjon,
Aki beszédinket kifecsegné; s hogy: ki jelen lesz,
Mindegyüvé illjék. Butrát és Septiciust is
Itt leled, úgy Sabinust, ha csak ezt szava nem köti
máshol,

Vagy légyott nem várja. Jöhet hivatlan is egypár,
Ámde a túlságos lakomáknak gőze nyomasztó.
Ird meg: hány vendég legyen? és felhagyva egyébbel
Mig feled ott künn vár, surranj te ki hátul az ajtón.

Csalomjai.

* Mutatvány a szép fordításból.

MOZAIK.

Titán Laci egy szedővel veszekszik:
— Ön valóságos Furlando Orioso!

* * *

Prém József: Ki az én nőmről valamit
kírna, azt mindjárt összeapritánám.
Tableaux!

* * *

Házi hangverseny. Hogy misem hiányozzék H. úr felolvasást indítványoz; ő maga kész rá, csak úgy rögtönzi. A társaság egyik nőtagja: „Nem mondhatná meg édes H. úr, mi különbség van a kidolgozott és rögtönzött unalom közt?“

* * *

Egy német író a könyveknek négy osztályát különbözteti meg. Az első s legnépesebb osztályba tartoznak azok, melyeket se nem vesznek meg, se nem olvasnak; a második osztályba, melyeket olvasnak, de nem vesznek meg kölcsönkönyvtár-irodalom); a harmadik osztályt megveszik, de nem olvassák, (a most oly kedvelt „remek írók“ stb.); a negyedik s legkisebb számot tevő osztályt végre meg is veszik és olvassák is.

* * *

Az adó költészete. Egy helyben lakó, ismert német író (M. úr) az adókvetési bizottság előtt felszólításra a következő kis verset rögtönzö:

Wir sind den armen Schäflein gleich,
Wir armen Steuerzahler,
Man scheeret uns, man zwickt uns aus
Manch' Gulden, manchen Thaler.

Wenn uns des Steueramtmanns Scheer'
Auch schneidet und macht Qualen,
Wir armen Schäfchen dulden still
Und zahlen, ja, wir zahlen.

Beamten, merkt Euch diese Lehr':
Ihr sollt das Volk nicht plagen!
Denn wenn das Volk sich drob empört,
Wird's Euch zum Teufel jagen!

* * *

A „Déliláb“ rovatot nyitott „Giardinetto“ címmel. Nincs benne semmi delikát. A Szikszayban jobbat kapni.

* * *

A Dengi derék lapjából feltűnően csak egy hiányzik: az elegancia. Provinciális mellékize van.

* * *

Sárffy Ignác is aesthetizál. A jövő irodalom historikusa számára feljegyezzük, hogy Babicsot követi, aki követi Nővyt, aki követi Gregusst, aki pedig követi Vischert, aki nem követ senkit. A közbeeső sorok csemetéit kihagytuk.

* * *

Könyvárusi irány a magyar fővárosban. Tekintetes ügyvéd ur! A papírneműek újabb mennyiség beosztása által, a készletünkben lévő ügyvédi nyomtatványok és könyvek valamint irodai papírok ára változván, van szerencsénk az e szerenti árjegyzékünket átnyújtani azon kérelmünkkel kapcsolatban b. megrendeléseivel szerencsétlenül, előre biztosítván pontos készségünk által a tettes ügyvéd urak részéről nem csekély megrendelő sorát szaporítani főfeladatunknak tekintendjük.

Deutsch M.-féle művészeti (sic!) intézete.

KÜLÖNFÉLÉK.

Tóth Ede összes műveire hirdetésként az elhunyt költő özvegye. Három kötetből fognak állani, tartalmuk következő: „A falu rossza.“ Pályanyertes népszimű; „A toloncz.“ Pályanyertes népszimű; „A kintornás család.“ Népszimű; „Kerekes András és Piros Panna.“ Népszimű; „Zrinyi Péter.“ „A költő szerelme.“ „A gyűrűs zsidó.“ s még néhány dráma és népszimű nagyobb töredékei; „Kaleidoskop.“ Tóth Ede önéletírása s apróbb prózái, és végre „Költemények.“ E művek nagyobb része mindaddig kiadatlan. Az első kötet a költő hű arczképével lesz díszítve. Előfizetési díj az egész műre: fűzött példányra 4 frt, diszpéldányra 6 frt, mely pénz Aigner L. (Abafi) könyvkereskedő úrhoz (váci utca 18. sz. városháztér) küldendő, ki nek szívesége folytán legközelebb mutatványt fogunk közölni a még ismeretlen művekből.

„Bokrétás világ“ a címe azon költői beszélynek, mely az akadémia mostani pályázatai alkalmával a Nadasdy-díj nem nyerte ugyan meg, de a bírálók által is „figyelemre méltó“nak ismerttetett el. Tárgyát szerzője a közelmúlt alkotmányos mozgalmakból meríté s minden szerkezeti hibája mellett is van számos kitüntetésre méltó oldala, melyek miatt a három bíráló egyike, Tóth Kálmán, számára a pályadíjt is kiadandónak véleményezte.

— „Emeljünk szobrot Madáchnak!“ kiáltott valaki a pusztában — illetőleg a „Nógrádi Lapok“ hasábjain; az eredmény meg fogja mondani, meghallotta-e valaki? Itt is örömost vizsgáljuk a szótat, de illő volna, — úgy hisszük — ha a megye maga is megszavazna bizonyos összeget a nemes célra.

Kaptuk a következő sorokat: Budapest, 1877 május 29. Tekintetes szerkesztőség, — Benedek Aladár úrral nem lévén ismerős, azt a kitűnő érczet, melyet lapjok első száma nekem szíveskedik tulajdonítani, nem én mondtam, nem is tölem származik. Tisztelettel Ágay Adolf.

„Fanny dala“ Rudnyánszkytól most hagyta el a sajtót igen csinos kiállításban. Mai számunk mutatványokat hoz belőle. Bővebben szólunk róla.

A Petőfi-társaság nem rég egy kéziratgyűjteményt kapott, melyben Petőfinek egy eddig teljesen ismeretlen költeményét fődőzték fel. A költemény szerelmi dal, négy versszakból áll. A Petőfi-társaság lapjában közöltetik.

Baján az ottani színészek jótékony célú előadást rendeztek, mely a jótékony cél javára 1, mondd egy krt jövedelmezett. — A helybeli színészek még olyanabbul állnak, a mennyiben náluk a + még csak 1 krt sem tesz ki.

Aradi József, lapunk munkatársa hosszabb lyrai ciklust rendez sajtó alá „Mariska emléke“ címmel.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

Szabó Endre és Illyés Bálint urak szíveskedjenek tudatni, vették-e levelünket?

Majthényi Flóra. Budapest. Mutatványt mikor közölhetünk? Előfizetést a kötetre a „Röpke iverk“ is szívesen elfogadna.

Abafi Lajos. Szíves jókívánatát köszönjük, az ígért dolgokat kérjük. Talán a „Kaleidoskop“-ból? Fortunio. Vettük. Meleg köszönet! Adrienne ő nagyságát is üdvözljük.

Thallóczy Lajos. Budavár. Olyasmit, mint az „Uj idők“-ben volt néha, szinte szívesen veszünk. Kellék csak az, hogy érdekes legyen.

Gf. Vay Sarolta. Budapest. Vettük. Szíves üdvözlöt! A fotografiák szenzációt keltettek. Nem lehetne folytatásuk?